

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ ТРАНСПОРТНИМИ ПРОЦЕСАМИ ПРИ МІЖМІСЬКИХ ПЕРЕВЕЗЕННЯХ

В.Г. Чебруков, ст. гр. Т-61-19

В.М. Нефьодов, к.т.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Однією з ключових ланок розвитку вітчизняної економіки стає вдосконалення транспортної системи країни і реалізація її могутнього транзитного потенціалу для забезпечення європейських зв'язків. Це стане істотним внеском в збільшення ВВП України, обумовленим зростанням об'ємів транспортної роботи.

Розвиток сучасного транспорту тісно пов'язаний зі політико-економічними та структурними факторами. Зменшуються розміри відправок та зростає їх вартість, що потребує гнучкості транспорту, високого рівня сервісу та якості перевезень [1].

Необхідність стійкого економічного розвитку висунула в число пріоритетів підвищення ефективності використання автомобільного транспорту.

Особливо велику перевагу має перевезення на автомобілях партійних вантажів (до яких також відносяться промислові товари), тому що доставка таких вантажів на транспорті інших видів відбувається з більшими затримками, пов'язаними з підбором і накопиченням вантажів.

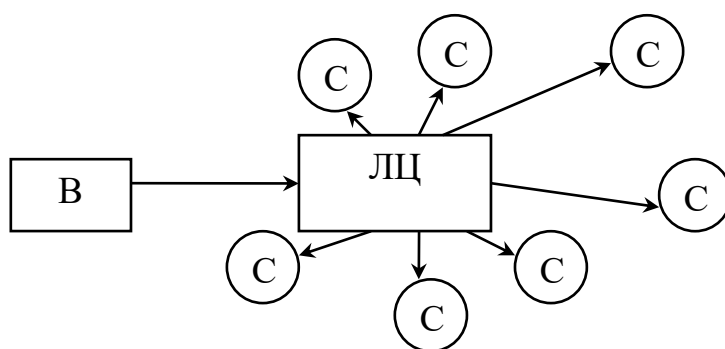
В основі організації партійних перевезень вантажів різних галузей народного господарства лежать загальні принципи. Але разом з тим організація перевезень у різних умовах має деякі особливості, обумовлені родом і характером вантажів, розмірами й структурою вантажопотоків, специфічними вимогами до перевезень і іншими факторами

Партійні перевезення, з наукового погляду, це сукупність методів і технологій перевезень різнорідних вантажів з невеликим обсягом партій, що прямують різним одержувачам, що забезпечує їхню своєчасну і якісну доставку споживачам з оптимальними витратами.

Інтелектуальні транспортні системи — це системна інтеграція сучасних інформаційних, комунікаційних технологій і засобів автоматизації з транспортною інфраструктурою, транспортними засобами та користувачами, яка орієнтована на підвищення безпеки й ефективності транспортного процесу, комфортності для водіїв та користувачів транспорту.

Одним з методів доставки вантажу є доставка з використанням розподільчих центрів (рисунок 1.1). Логістичний центр (ЛЦ) — це складський комплекс, що одержує товари від підприємств — виготовлювачів або від підприємств оптової торгівлі (наприклад, що знаходяться в інших регіонах країни або за кордоном) і розподіляє їх більш дрібними партіями замовникам (підприємствам дрібнооптової і роздрібною торгівлі) через свою або їхню товаропровідну мережу. Важливою задачею розподільчих центрів є організація вихідних вантажопотоків на основі принципів ділової логістики. Тому їх називають іноді логістичними центрами [2].

При виконанні вантажних автомобільних перевезень із використанням логістичних центрів пропонують використовувати інтегровану транспортну систему. Ця система може обслуговувати кілька виробничих структур або певний географічний регіон. У системі процеси переміщення вантажів відбуваються між декількома виробничими підприємствами, складами або терміналами зі збором або розвезенням вантажу відправникам і споживачам.

Умовні позначення:

ЛЦ – логістичний центр;

В – підприємство виробник;

С – споживач

Рисунок 1.1 – Технологія доставки вантажів з використанням логістичних центрів

Звичайно, логістичні центри розташовані в районах споживання товарів, тобто на території цільового ринку. Кількість, потужність, функції ЛЦ залежать від розмірів вантажопотоків, стратегії фінансового стану підприємства, що проектує мережу.

Найкраща товаропровідна мережа з ЛЦ така, що забезпечує найвищий рівень обслуговування споживачів при мінімальних загальних витратах. Товаропровідна мережа може бути організована як централізована структура (з одним крупним ЛЦ) і децентралізована структура (з декількома дрібними ЛЦ). У централізованій товаропровідній мережі ЛЦ направляє товари, виготовлені підприємствами, кінцевим або проміжним споживачам в різні регіони країни. Перевага цього варіанта полягає в тому, що можна знизити запаси збереження на складі готової продукції підприємства – виготовлювача, відправляючи відразу всю зроблену продукцію на ЛЦ із невеликими транспортними витратами. Недоліки цього варіанта – великі транспортні витрати при доставці товарів численним споживачам – замовникам товарів.

Логістичний центр по своєму організаційно-правовому статусу може бути самостійним комерційним підприємством, акціонерним товариством (у тому числі, можливо, за участю капіталу підприємств – виготовлювачів, що продають свою продукцію через цей складський комплекс) або унітарним державним або муніципальним торговельним підприємством, створеним за участю адміністрації міста або регіону з метою поліпшення обслуговування населення.

Таким чином, використання логістичних центрів дозволить зменшити витрати на перевезення – одне із можливих вирішень даної проблеми.

Література:

1. Левковец Д. Л. Транспортная логістика. Київ: Издательство НТУ, 2002. 144 с.
2. Нагорний Є. В., Шраменко Н. Ю. Комерційна робота на автомобільному транспорті. Харків: Видавництво ХНАДУ, 2010. 126 с.